

MÜÇADELE BİRLİĞİ

gazetesi

www.mucadelebirligi24.net
mucadelebirligi@gmail.com
t.me/mucadelebirligi
Mücadele Birliği Gazetesi
MBGazete1990
mucadelebirligi

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

07 Ekim 2026 S.132

Nehirler Devrime Akiyor!

Ayaklanmalar Tüm Avrupa'da

Düzenin Çarkını Kıracağız!

Bize Bir Çıkış Gerek

Filistin Halkı İçin

Ukalalık, Sınıf Çalışması Değildir

Bir yol kavşağındayız... Emekçilerin yazgısının değişmek için çırpındığı bir tarihsel kavşakta. Ve işçi sınıfı her yerde ileri atılıyor, ağırlığını koyuyor. Ülkenin dört bir yanında militan işçi eylemleri, yoksul kesimler için çekim merkezi, bir ocak haline geliyor. Madenlerden limanlara, OSB'lerden inşaat şantiyelerine, her yerde devletin baskı mekanizmalarını, uzlaşmacı sendikal barikatları yıka yıka ilerliyor işçiler ve mücadeleci sendikalar.

Devamı 2. sayfada...

Nehirler Devrime Akıyor!

Manşet

Derinleşen krizin, sistemik çürümenin ve yağma düzeninin yarattığı ağır enkaz altında tam anlamıyla göçen bir düzen var karşımızda. Türkiye tekeli kapitalist düzeni lime lime döküyor!

Bir tarafta ayrıcalıklı zümrelerin ve sermaye gruplarının sergilediği fütursuz şatafat ve debdebe; diğer tarafta milyonlarca emekçinin hanesine düşen tarifsiz yoksulluk, açlık ve güvencesizlik... Tüm gözeneklerinden kan ve irin akarak dünyaya gelen sermaye, işçilerin yalnızca alınteri ile değil, canıyla, kaniyle beslenerek ayakta kalmaya çalışıyor. Her gün şantiyelerde, maden kuyularında ve fabrikalarda iş cinayetleri katlanarak büyüyor; biriken toplumsal öfke patlama noktasına hızla yaklaşıyor.

Bir yol kavşağındayız... Emekçilerin yazgısının değişmek için çırpındığı bir tarihsel kavşakta. Ve işçi sınıfı her yerde ileri atılıyor, ağırlığını koyuyor. Ülkenin dört bir yanında militan işçi eylemleri, yoksul kesimler için çekim merkezi, bir ocak haline geliyor. Madenlerden limanlara, OSB'lerden inşaat şantiyelerine, her yerde devletin baskı mekanizmalarını, uzlaşmacı sendikal barikatları yıka yıka ilerliyor işçiler ve mücadeleci sendikalar.

İşçi sınıfının üretimden ve toplumsal yapıdan aldığı güç, kriz şartlarında kaçınılmaz olarak pratik bir öncülüğe dönüşüyor. Nitekim Amed'de Yapı Yol-İş eyleminde işçilerin etrafında kenetlenen halk gerçekliği, tesadüf değil. Dün Zonguldak madencilerinin Ankara yürüyüşünde güzergah boyunca kentleri ayağa kaldıran, İzmir Ölüm Yürüyüşü'nde binleri sokağa döken, Tekel işçilerinin direnişinde çadırları toplumsal muhalefetin merkezine çeviren aynı tarihsel köktür. İşçi sınıfı nerede mücadelenin ön safına geçerse orada halk yığınları için etrafında kenetleneneceği bir odak oluşuyor demektir. Bugün de bizzat direnen işçilerin çekim merkezi haline gelmesiyle; ezilenler, yoksullaştırılan orta kesimler ve halk kitleleri doğrudan işçi sınıfının etrafında kenetlenmektedir.

Ancak bu sahiplenme tek taraflı bir sempatiyle sınırlı kalmaz. Gerçek sınıf öncülüğü, harekete geçen işçilerin yalnızca kendi taleplerini değil; tüm emekçilerin, ezilenlerin ve sömürülen halkın toplumsal taleplerini omuzlamasıyla ete kemiğe bürünür. Şantiyedeki isyanı sömürü düzeninin tümüne karşı kavgaya dönüştüren, iş cinayetlerinin hesabını tüm ezilenler adına soran bir hat; emek ordusunu yenilmez bir güce ulaştıracaktır.

İşçiler ve emekçi kitleler kendi yazgılarını ellerine alacak örgütlenme ve bilince bizzat hareket halinde, eylemle, mücadeleyle ulaşır. Eylem umudun anasıdır.

Bugün parça parça parlayan direniş odakları, fabrikalardan ve şantiyelerden taşarak tek bir nehirde birleşme potansiyeli taşımaktadır. Çürüyen, kriz bağtağında çırpınan ve baskıyla ayakta durmaya çalışan sermaye düzenine karşı tek gerçek alternatif; işçi sınıfının bağrından çekilip çıkarılacak olan örgütlü devrimci fırtınadır. Bütün nehirler devrime, devrimci halk ayaklanmasına akıyor!

Ayaklanmalar Tüm Avrupa'da

Editör

Aslında başlığı "ayaklanmalar tüm dünyada" şeklinde yapmak daha doğru olurdu. Ancak böyle kullanmamızın sebebi, son haftalarda, başta Fransa ve İspanya olmak üzere, Avrupa işçi sınıfı, gençliği ve emekçilerinin bir adım öne çıkmış olmalarıdır.

Türkiye ve Kürdistan'ın kuru bir bozkıra dönüştüğüne, en ufak bir kıvılcımın bu bozkırı tutuşturmaya yetebileceğine sık sık işaret ediyoruz. Bu, dikkatimizin, ilgimizin tümüyle Türkiye ve Kürdistan'a dönük olmasındandır.

Gerçekte ise sadece Türkiye ve Kürdistan değil, tüm emperyalist-kapitalist dünya tıpkı Türkiye ve Kürdistan gibi, belki de ondan da fazla kuru bir bozkıra dönüşmüş halde. Doğrusu, bu somut olguya da sık sık işaret edip duruyoruz. Emperyalist-kapitalist sistemin bir çöküş sürecinde olduğunu yıllardır vurgulayıp duruyorduk. Bu çöküş süreci nedeniyle ve bu süreci durdurabilmek umuduyla emperyalist-kapitalist devletlerin büyük, yıkıcı, topyekun bir dünya savaşına ihtiyaç duyduklarını da... Şimdi, başka çevrelerin de bu görüşümüzü paylaşmaya başladıklarını görüyoruz.

Dünya devrimi, halk ayaklanmaları biçiminde geliyor. Ayaklanmalar ise dalgalar biçiminde ortaya çıkıyor. Siyonist İsrail'e karşı Filistin halkıyla dayanışmak üzere başlayan ayaklanmalar, Trump'a "biz durmasaydık onlar bizi durduracaktı" sözünü söyletti. Devrim tek bir hamle, tek bir ayaklanma biçiminde değil, ayaklanmalar, eylemler, isyanlar, çatışmalar dizisinin belli bir yoğunluğa ulaşması sonucu gerçekleşir. Her ayaklanma bir öncekinin yarattığı birikim üzerine yükselir ve onu aşar.

Şimdi hem yeni bir ayaklanma dizisine, hem de yeni ayaklanmaların eskinin birikimini temel alarak yükselişine tanık oluyoruz.

Halen sürüp gitmekte olan ayaklanmaların nasıl diyalektik bir gelişim gösterdiğine bakalım. İlk ayaklanma Fransa'da, basit gibi görünen bir nedenden start aldı. 17 Eylül'de Paris'e on bir kilometre uzaklıktaki Créteil şehrinde Saint-Exupéry lisesi öğretmenlerinin basit nedenlerle greve gittiler. Öğrenciler bu eylemi desteklemek üzere okul girişlerini kapattılar. Fransa'yı sarsacak ayaklanma böylece doğmaya başlamıştı. Bir hafta sonra eylemler altmış liseye

yayıldı. 29 Eylül'de 410 lise eyleme başlamıştı. Bir iki gün sonra eyleme başlayan Lise sayısı bin rakamını aşmıştı.

Ayaklanmanın bu gelişim çizgisi, Fransa gibi emperyalist bir ülkenin nasıl kuru bir bozkıra dönüşmüş olduğunu çok güzel biçimde gösteriyor. Fakat, eylemlerin kısa sürede yayılması kadar şiddeti de önemlidir. Eylemler, Fransa genelinde, polisle şiddetli çatışmalara dönüştü ve bir ayaklanma halini aldı.

Lise öğretmenleri ve ardından liseli öğrencilerin eylemleriyle başlayan süreç, işçilerin, itfaiyecilerin, üniversite öğrencilerinin katılımıyla tam bir ayaklanmaya dönüştü. Ayaklanma Paris ve çevresiyle sınırlı kalmadı; tüm Fransa'ya yayıldı. Polis ve diğer güvenlik güçleriyle çatışmalarda beş bin kişi gözaltına alındı.

Ayaklanmanın en önemli çizgisi, diyebiliriz ki, önce işçilerin, arkasından işçi sendikalarının öğrenci gençlikle birlikte çatışmalara katılması oldu. İtfaiye işçileri, birkaç yıl önceki ayaklanmalarını akıllara getirecek biçimde, devrimci bir ruh haliyle ayaklanmaya katıldılar. Bütün devrimlerin sembol ismi haline gelmiş olan Bastil Meydanı'nı gençlikle birlikte işgal edip meydanın sembol anıtının, tepesine çıkarak ayaklanmanın bayrağını dalgalandırdılar.

Fransa'daki ayaklanmanın bu diyalektik gelişim çizgisi, şanki kopyalanmış biçimde bu sefer İspanya'da Madrid'de karşımıza çıktı. Madrid ayaklanması, ev kirasını ödeyemeyen yaşlı bir kadının 23 Eylül'de, İspanya polisi tarafından zorla evden sokağa atılmasına duyulan öfke ile başladı. Önce yüzlerce kişi yaşlı kadının evinin önünde toplandı. Polis, öfkeli kitleye karşı şiddet kullandı. Ertesi gün kitle on bin kişiye çıkmıştı. İki gün sonra, 26 Eylül'de, on binlerce kişi eyleme

Dünyanın çok farklı yerlerindeki büyük kitleleri kendi kapitalist/burjuva hükümetlerine karşı ancak ortak bir temel aynı zaman diliminde sokağa çıkarabilir. Böyle bir temel olmadan böyle şey gerçekleşemezdi.

geçti ve Madrid'in en ünlü meydanı Puerta del Sol'da çadır kurmaya başladı. Bu, Mısır'ın Tahrir Maydanı'daki ayaklanmaya benzemeye başlamıştı. İspanya Meclisi'nin "Konut Krizi"ni çözmek üzere hükümetin hazırladığı yasa tasarısını reddetmesi yangına dökülmüş benzin etkisi yarattı. Başbakan, Meclis'i feshederek erken seçim çağrısı yaptı. Gösteriler, ayaklanmaya dönüşecek biçimde, büyüyerek sürüyor.

Buraya kadar en büyük, en etkili, halen sürmekte olan iki ayaklanmaya değindik. Fakat, örneğin emperyalist-kapitalist sistemin kalbi diyebileceğimiz Londra'da on binlerce insan "Nehirden Denize Özgür Filistin" sloganlarıyla sokağa inmişlerdi. Alman gençliği zorunlu askerlik girişimlerine karşı "savaşa değil, greve hazırız" sloganıyla, G.Koreli emekçiler, Filistin Devrimine dayanışma sloganlarıyla caddeleri doldurmuşlardı.

Eylem halindeki kitlelerin ülke listesi daha çok uzatılabilir, ama bu kadarı bile açık bir fikir vermeye yetiyor. Birincisi, dünyanın çok farklı yerlerindeki büyük kitleleri kendi kapitalist/burjuva hükümetlerine karşı ancak ortak bir temel aynı zaman diliminde sokağa çıkarabilir. Böyle bir temel olmadan böyle şey gerçekleşemezdi. Bu temel, günümüzde artık hemen herkesin kabul ettiği, Leninist Partinin ise yıllar önce tespit edip gösterdiği gibi, emperyalist-kapitalist

sistemin çöküşüdür. Öyle ki, sadece Avrupa emperyalist-kapitalist devletleri değil, ABD, İsrail gibi sistemin temel taşları da çöküşün eşiğinde. Yeri gelmişken söylemeliyiz ki, Leninist Parti siyonist İsrail'in çöküşün eşiğinde olduğunu iki yıldan fazla bir zaman öncesinde bir kitap hacminde ortaya koymuştu.

İkinci önemli nokta, artık hemen hemen bütün ülkelerde, işçi sınıfı devrimci eylemlerin tam ortasında yer alıyor ve kısa sürede ayaklanmaya dönüşen devrimci eylemleri etkisi altına alıyor. Üçüncüsü, çok ufak bir meseleden ortaya çıkan bir eylem, eğer yeterince toplumsal patlayıcı birikmişse, bir kaç gün içinde bir ayaklanmaya dönüşüyor (Bizdeki örneğin "Üç ağaç"tan başlayan Gezi/Haziran 2013 Ayaklanması gibi). Dördüncüsü, toplumsal patlayıcı durum, emperyalist-kapitalist sistemin kriz ve çöküşünün sonucu olarak hemen hemen bütün emperyalist-kapitalist ülkelerde birikmiştir. Pakistan'dan (İmran Han için yapılan gösterilere bakın) Latin Amerika'ya kadar, oradan ABD ve Fransa'ya kadar bu toplumsal patlayıcı durum, devrimci ortam mevcut.

Artık bizde ve bütün emperyalist-kapitalist ülkelerde toplum vicdanını derinden yaralayacak her olay, hükümetlerin en ufak bir baskı girişimi bir ayaklanmaya, bir devrime yol açmaya adaydır. Hazırlıklar bu gerçeğe uygun biçimde yapılmalı.

İnsanca Çalışma Haklarımızı Alacağız!

Market işçilerinin ağır çalışma koşulları her geçen gün daha fazla gündeme geliyor. Özellikle zincir marketlerde işçiler çok ağır koşullarda çalıştırılıyor.

Ülkenin 81 ilinde mağazası bulunan A101 market zincirinde çalışan işçiler, 1 Ekim günü 5 kentte eylem yaparak çalışma koşullarını protesto etti.

A101 mağazaları 81 ilde 13.500 mağazası ve 70.000 çalışanı olmakla övünüyor. Fakat bu 13.500 mağaza, işçilere 153 lira yemek ücreti verilerek, içtikleri suyun parasını ödeterek, bir an olsun oturmalarını yasaklayarak, yemek molasını dahi gasp ederek açıldı.

A101 işçileri bu kölece çalışma koşullarına karşı DİSK Sosyal-İş Sendikası'nda örgütlenerek insanca çalışma koşullarına ulaşmak için harekete geçti. İlk uyarı eylemini A101 Genel Merkezi önünde yapan işçiler, 5 kentte sokağa çıktı. Ankara, İzmir, Antalya, Diyarbakır ve İstanbul Kadıköy'de Kurbağalidere Caddesi üzerindeki mağaza önünde eylemler gerçekleştirildi.

"A101 İşçisi İnsanca Çalışmak İstiyor" pankartı açılan eylemde "A101 İşçisi Köle Değildir", "Ürün Değil İşçiyiz Birleşsek Güçlüyüz", "Birleşe Birleşe Kazanacağız", "Yaşasın Örgütlü Mücademiz" sloganları atıldı.

Sosyal-İş Sendikası Mağaza Market Komisyonu üyesi Saliha Bahadır "17 Eylül'de A101 Genel Müdürlüğü'nün kapısına dayanmış ve sesimizi yükseltmiş, Bu eylem burada bitmeyecek, bu sadece bir başlangıç demiştik. Sözümüzü tuttuk" diyerek 4 ilde işçilerle birlikte mağazaların önünde olduklarını belirtti.

Basın açıklamasını okuyan Sosyal-İş Sendikası Mağaza Market Komisyonu üyesi Gülbin Demirel, A101 mağazalarında çalışan emekçilerin yıllardır pek çok sorun yaşadığını, bu sorunların tek tek işçilerin kişisel meselesi olmadığını bu nedenle de örgütlü bir mücadeleyi büyütmeye karar verdiklerini belirterek "Büyüyoruz! Örgütleniyoruz! Haklarımızı alacağız!" dedi.

Demirel, A101 işçisinin içeceği su için mücadele vermek zorunda olduğunu ifade etti.

Yemek ücretlerinin de insanca yaşam koşullarına uygun hale getirilmesini isteyen Demirel, bunu bir lütf değil, çalışan insanın en temel ihtiyaçlarından biri olduğunu vurgulayarak "A101 yönetimine çağrımız açık: Yemek ücretlerini en az devletin belirlediği günlük 330 TL yani aylık 8580 TL seviyesine çıkarın! Vermiyor Musunuz? Alacağız!" dedi.

En temel sorulardan birinin ise dinlenebilmek için dahi olsa oturmalarına izin verilmemesi olduğunu söyledi. "Oturma hakkımızı vermiyor

musunuz? Alacağız!" dedi.

Bir işçi tek başına kaldığında şirketlerin çok güçlü ve yenilmez görünümünü söyleyen Demirel, işçiler yan yana geldiğinde, birleştiğinde kazanan mutlaka örgütlü işçiler olduğunu vurguladı.

Bugün İstanbul'da, Ankara'da, İzmir'de, Antalya'da ve Diyarbakır'da A101 mağazalarının önünde eylemde olduklarını söyleyen Demirel "Beş şehirde aynı sözü söylüyoruz: A101 işçisi yalnız değildir! Bu eylem bugün burada bitmeyecek. Mağazalara gireceğiz. İşçilerle konuşacağız. Haklarımızı anlatacağız. Sorunlarımızı birlikte belirleyip, örgütleneceğiz" dedi.

Demirel "Suyumuzu istiyoruz! Yemek ücretlerimizin iyileştirilmesini istiyoruz! Oturma ve dinlenme hakkımızı istiyoruz!.. Ve biz bu taleplerin peşini bırakmayacağız. Bugün beş şehirdeyiz. Yarın on şehirde olacağız. Daha fazla işçiyle buluşacağız... Örgütleniyoruz. Mücadele ediyoruz ve haklarımızı alacağız" diyerek mücadelede kararlı olduklarını vurgulayarak sözlerini tamamladı.

Katledilen Madenciler İçin Eylem

Limter-İş Sendikası, 5 Ekim günü Tuzla Tersaneler bölgesinde Soma ve Zonguldak'ta maden işçilerinin katledilmesine karşı eylem gerçekleştirdi.

Sabah mesai öncesi Tuzla Tersaneler bölgesinde "Soma İmbat Madende 5 İşçi Öldürüldü. Zonguldak'ta Madende 1 İşçi Öldürüldü. Patronları Yargılansın" pankartı açılan eylemde iş cinayetinde katledilen işçilerin resimleri taşındı. Eyleme İşçi-Sen destek verdi.

Eylemde Limter-İş Sendikası eski Genel Başkanı Kanber Saygılı Tersane işçilerine seslenerek "Maden patronları siyasi iktidardan almış olduğu güçle işçileri öldürmeye devam ediyor. 5 işçi arkadaşımız Soma madenlerinde çalışan 5 işçi arkadaşımız katledildi. Şayet gerekli iş güvenliği tedbirleri alınmış olsaydı işçi arkadaşlarımız şu anda aramızda olacaktı" dedi.

Her gün 5 işçinin iş cinayetinde patronların kar hirsına kurban gitti-

ğini vurgulayan Saygılı, "Tersane işçisi arkadaşlar, siyasi iktidar ve patronlar katlettikleri işçiler için kader diyorlar, kaza diyorlar. Ne kader, ne de kaza. İş güvenliği tedbirlerini patronlar gereksiz masraf olarak görüyor. Ve işçileri kat-

letmeye devam ediyorlar. Tek çaremiz var birleşmek, örgütlenmek, sendikalı olmak ve mücadele etmektir" dedi.

Eylem "Kaza Değil Bu Bir Cinayet", "Sermayeden Hesabı İşçiler Soracak" sloganları ile sonlandı.

Bu Sömürü Düzeninin Çarkını Kıracağız!

Diyarbakır'ın Kayapınar ilçesinde yapımı devam eden Diyarbakır Şehir Hastanesi inşaatında ana firma Gürbağ İnşaat'ın taşeronu Hermet Mekanik bünyesinde çalışan inşaat işçileri insanca yaşanacak ücret ve insanca koşullarda çalışabilmek için Yapı Yol-İş Sendikası'nda örgütlendi. Fakat işçiler sendikalı olmalarının ardından, hakları gasp edilerek işten atılmaya başlandı.

Sendikal nedenle işten atılmalarının suç olduğunu belirten 90 işçi, 29 Eylül'de şantiye önünde eyleme başladı. İşçiler, 30 Eylül sabahı da pankartlarıyla şantiye önüne gelerek eylemine devam etti. Yapı Yol-İş Sendikası Genel Başkanı Mustafa Adnan Akyol ve Örgütlenme Uzmanı Barış Kaya da eylem alanındaydı.

İşçiler sendikalı olmaları nedeniyle işten atılmalarına ilişkin öfkelelerini dile getirdi. Eylem süresi boyunca görüşmeler yapılması, kararlar alınması gerektiği için, ilk olarak bir temsilci heyeti seçildi. İşçi Temsilcileri, aday olan ve işçiler tarafından aday gösterilen işçilerin oylanmasıyla belirlendi.

Yapı Yol ve Yol İşçileri Sendikası üyesi 90 işçi hastane inşaatı önünde bir açıklama yaptı. "Dünya EmegİN Olacak" pankartı açılan eyleme DEM Parti Milletvekilleri, İl Eş Başkanları ve il örgütü de katılarak destek verdi.

Basın açıklamasını işçi temsilcilerinden Eşref Ensarioğlu okudu. "Türkiye'nin dört bir yanında şantiyeler; sermayenin kâr hırsı uğruna işçilerin canının, alın terinin ve insani haklarının hiçe sayıldığı birer açık hava hapis-hanesine ve sömürü çarkına dönüştürülmüştür. Bizler, kentleri inşa eden, devasa binaları yükselten inşaat işçileri olarak, bugün hâlâ en temel insani haklarımızdan yoksun, ilkel koşullarda

çalışmaya ve yaşamaya zorlanıyoruz" dedi.

Ücretlerinin bir kısmının resmi kayıtlarda gösterilirken kalan kısmı elden ödenerek, sigorta primlerinin gasp edildiğini; kıdem, ihbar ve fazla mesai haklarının yok sayıldığını belirten Ensarioğlu "Barınma alanlarımız insanlık onuruna aykırı, sağlıksız ve yetersizdir. En temel İşçi Sağlığı ve Güvenliği (İSG) önlemleri dahi maliyet unsuru olarak görülmekte, bu tedbirsizlikler yüzünden her gün arkadaşlarımızı 'iş kazası' adı verilen işçi cinayetlerinde kaybetmekteyiz. İnşaat işçisine dayatılan bu düzen, açıkça bir kölelik düzenidir!" dedi.

Bu sömürü çarkının en somut örneklerinden birinin şu an Diyarbakır Şehir Hastanesi Şantiyesi olduğunu belirten Ensarioğlu, ana firma Gürbağ İnşaat ve taşeron firma Hermet Mekanik bünyesinde alın teri döken sendikalı 90 işçinin, haftalardır ağır haksızlıklarla karşı karşıya kaldığını, şantiyede işçilerin hak ettiği ücretlerin haksız ve hukuksuz kesintilerle gasp edildiğini ve maaşlarının bölünerek eksik yatırıldığını aktardı.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Vedat Işıkhan'a ve Çalışma

Bakanlığı yetkililerine seslenen Ensarioğlu, inşaat işçilerine dayatılan kölelik koşullarına, iş cinayetlerine ve taşeron çalışma sistemine göz yumulduğunu belirtti.

İnşaat işçilerinin çaresiz de sapsiz de olmadığını vurgulayan Ensarioğlu "Üretimden gelen gücümüzle, sınıf dayanışmamızla ve direnişimizle bu sömürü çarkını kıracağız. Diyarbakır Şehir Hastanesi şantiyesinde haklarımızı alana, atılan üyelerimiz işe dönene ve insanca çalışma koşulları sağlanana kadar mücadelemizi büyüterek sürdüreceğiz!" dedi.

Eylem boyunca "İnşaat İşçisi Köle Değildir", Hermet / Gürbağ Şaşıрма Sabrımızı Taşıрма", "Ücret Hakkımız Gasp Edilemez", "Sendika Haktır, Engellenemez", "Direne Direne Kazanacağız", "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz" sloganları atıldı.

5 Ekim'de işçiler Dağkapı'da bulunan Diyarbakır SGK İl Müdürlüğü'ne giderek, Diyarbakır Şehir Hastanesi inşaatında işçilerin sigorta primlerinin asgari ücretten yatırılması, işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin alınmaması gibi usulsüzlükleri bildiren dilekçelerini verdiler.

Para Değil, Onurumuz İçin

Tüm Emekliler Sendikası, 25 Eylül günü Anayasa Mahkemesi önünde yaşamına son veren emekli Ali Şekeroğlu için, 40 kentte 30 Eylül'de sokağa çıktı.

Tüm Emekliler Sendikası 30 Eylül günü İstanbul'daki eylemini Kadıköy Kilise Meydanı'nda gerçekleştirdi. "Para Değil Onurumuz İçin" pankartı açılan eylemde Anayasa Mahkemesi önünde canına kıyan emekli polis Ali Şekeroğlu anıldı. Şekeroğlu ile "özgürlük, eşitlik ve kardeşlik mücadelesi"nde yaşamlarını yitirenler için saygı duruşunda bulunuldu.

Emekliler açıklamada "Bir tarafta emekliye 'Kaynak yok' deniliyor. Diğer tarafta milyarlarca liralık fon ve borsa soruşturmaları kamuoyunun gündemine geliyor. Faize trilyonlarca lira ayrılıyor. Kamu kaynaklarının kimlere ve hangi önceliklerle aktarıldığı tartışılıyor. Kaynak kime var, emekliye neden yok? Bir ömür çalışan, vergisini veren, primini ödeyen milyonlarca emekliye insanca yaşayabileceği bir aylık sağlamak neden 'yük' olarak görülüyor?" diye sordu.

Şekeroğlu'nun "Para İçin Değil, Onurumuz İçin" dövizini taşıdığı animatörlü eylemde, olayın herkesi derinden sarstığı belirtilerek "Bu yalnızca bir intihar değil, siyasi bir cinayettir" denildi.

"25 Eylül'de, Ankara'da Anayasa Mahkemesi önünde ve Türkiye'nin dört bir yanında emekliler seyyanen zam

ve insanca yaşam talepleriyle alanlara çıktığı sırada, emekli polis Ali Şekeroğlu'nun Anayasa Mahkemesi önünde yaşamına son vermesi hepimizi derinden sarsmıştır" denildi.

Açıklamada "Bu yalnızca bir intihar mıdır? Bu yalnızca bir intihar değil, siyasi bir cinayettir! Emeklilerin içine sürüklendiği ekonomik çıkmazın sonuçları artık yalnızca mutfakta, pazarda, kirada ve faturalarda görülüyor. Yoksulluğun psikolojik ve toplumsal sonuçları da giderek ağırlaşıyor. dendi.

"Ali Şekeroğlu'nun ölümünün bütün nedenlerini bilemeyiz ve tek bir nedene indirgeyemeyiz. Ancak bir emekli 'insan gibi yaşamak istiyorum', 'Açlıkla cezalandırmayın', 'Yönetenler sesimizi duysun' dedikten sonra Anayasa Mahkemesi önünde yaşamına son veriyorsa,

siyasi iktidar ortaya çıkan bu ağır tablonun sorumluluğunu görmezden gelemeyiz" denildi.

Bütçenin yalnızca rakamlardan ibaret olmadığını ve siyasi tercih olduğu belirtilen açıklamada "Kime kaynak ayırdığınız, kimden vergi aldığınız, ekonomik krizin yükünü kimin sırtına yüklediğiniz ve emekliye nasıl bir hayat sunduğunuz siyasi bir tercihtir. Ve bu tercihlerin sahibi bugün ülkeyi yöneten siyasi iktidardır" denildi.

Açıklama, "Biz sadaka istemiyoruz. Lütuf istemiyoruz. Bir ömür verdiğimiz emeğin ve ödediğimiz primlerin karşılığını istiyoruz. İnsanca beslenmek, barınmak, sağlık hizmetlerine ulaşmak; çocuklarımıza ve torunlarımıza mahcup olmadan, yarından korkmadan yaşamak istiyoruz" denilerek sonlandırıldı.

Meslek Örgütünde Demokrasi Mücadelesi

Nursemin Yıldız 2 sene boyunca EMO İstanbul Şubesinde örgütlenme sekreteri olarak çalışıyordu ve 17 Haziran'da işten çıkarılmıştı. 03.10.2026 Cumartesi günü saat: 15.00'da EMO İstanbul Şubesi önünde 88 gündür işe geri alınma talebiyle eylemde olan Nursemin Yıldız için basın açıklaması yapıldı.

Basın açıklamasına EMO çalışanları ve Mühendis Meclisi dışında Mücadele Birliği, Odak dergisi ve Emekli Meclisi vb kurumlar da dayanışmada bulunmak için katılım sağladı.

"Zafer Direnen Emekçinin Olacak" ve "Nursemin Yıldız İşe Geri Alınsın" sloganlarının atılmasının ardından gerçekleşen açıklamada haksızlığa uğrayan Nursemin Yıldız'ın yaşadığı sürece değinilirken işe geri alınması yönündeki talep vurgulandı.

Okunan basın açıklamasının ardından Nursemin Yıldız da konuşma yaptı ve "burada söz konusu olan bizim meslek örgütümüzde demokrasi mücadelesidir, nasıl ki herkes kapısının önünü süpürünce temiz oluyorsa, biz de meslek örgütümüzü temizlemeye çalışıyoruz. Herkesin

görmediği kirliliği görünür hale getiriyoruz... bu bir demokrasi mücadelesidir, bu bir emek mücadelesidir..." dedi.

Sloganlarla biten açıklamanın ardından işçinin durumuna ilişkin bir forum gerçekleşti. Forumda Nursemin Yıldız kendi işten çıkarılma sürecine değinirken bu bilgilendirmenin ardından onun mücadelesini geliştirecek öneriler sunuldu.

recek öneriler sunuldu.

Nursemin Yıldız hafta içi her gün Elektrik Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi önünde ziyaretçileri ile buluşuyor. Nursemin Yıldız ayrıca yaşadığı bu haksız sürece karşı onun işe geri alınması talebiyle de bir imza kampanyası başlatmış durumda ve onu ziyaret edenler bu kampanyaya doğrudan imza da atabiliyor.

Bu Suçu Hepimiz Sahipleniyoruz

Tüm dünya bir değişimin sıçramanın eşiğine yaklaşırken; tüm ülkelerde işçiler, kadınlar, emekçiler, öğrenciler bir şekilde halk hareketlilikleri yaratırken, Türkiye gibi emperyalizme göbekten bağımlı işbirlikçi bir ülkenin bu hareketliliklerden nasibini almaması beklenemezdi.

Üniversitelerin açılışıyla beraber tüm Türkiye’de üniversitelerde irili ufaklı eylemler yapıldı. Bunlardan bazıları yemekhane için, bazıları ring sorunu veyahut barınma, nitelikli eğitim, anadilde eğitim gibi taleplerle yapıldı. Bu çerçevede Yıldız Teknik Üniversitesi (YTÜ)’nin özgün bir koşulu da vardı. Biri yoldaşımız olmak üzere 3 sıra arkadaşımız, dönemi zindanlarda tutsak bir şekilde açtı. Çeşitli sol-sosyalist kurumlar ve bağımsız öğrenciler toplanarak okulun ilk haftası “NATO Tutsağı Sıra Arkadaşlarımız Serbest Bırakılsın” talebi ile YTÜ Davutpaşa kampüsünde eylem yapıldı.

30 Eylül günü yapılan basın açıklamasında arkadaşlarımızın neden zindanlarda tutsak olduğu, halkların katili NATO’nun nasıl bir siyasi askeri örgüt olduğu, dünya halklarına uyguladığı kirli sömürgeleştirme politikalarından bahsedildi. Arkadaşlarımızın NATO’yu protesto etmesi eğer bir suç teşkil ediyorsa, Yıldız Teknik Üniversitesi öğrencileri olarak onların işledikleri suçları aynen sahiplendiğimiz ve devrimci mücadelelerinin sonuna kadar yanında olduğumuza değinildi.

Okul öğrencilerinin dikkatle dinlediği eylem, alkışlarla karşılandı. İnsanlar gelerek süreci sordu ve desteklerini iletiler.

DÖB’lü öğrenciler de eylem sonunda yoldaşlarını ve mücadele arkadaşlarını alana kadar kampüs içinde ve dışında mücadeleyi büyötmeye devam edeceklerini ilan etti.

Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük

Kampüsten Sokağa Emperyalizme Karşı Ayağa

Bize Bir Çıkış Gerek Peki Nasıl?

K. Taylan Kızıldağ

Toplumun en sıradan insanlarından politik açıdan en bilinçli insanlara kadar herkes konuşuyor, tartışıyor, beynini kemiren bu soruya kendince bir çözüm yolu arıyor.

Bazısının çözümü erken seçim, bazısının tutuklu belediye başkanlarının bir şekilde cumhurbaşkanı seçilmesi, bazısı ise düzenin temsilcilerinin yapısında bir takım değişiklikler ile masumane çözümler arıyor. Ancak toplumun ezici çoğunluğu, iktisadi durumun, maddi yaşam koşullarının düzeleceği, daha iyiye gittiği zokasını yutmuyor.

Sermayenin elini rahatlatmak için geliştirilen OVP(Orta Vadeli Plan)'nin yeni açıklanan verilerinde, ücretli emekçilerin ve genel olarak yoksul kesimlerin nasıl bir yıkıma uğradıkları çok açık görünüyor. Oysa işçi sınıfı ve emekçilerin yaşamlarında sadece iktisadi bir yıkımdan söz edemeyiz. Aynı zamanda dinci faşist iktidar politik zorun her türlü biçimini sonuna kadar kullanıyor. İşçilerin siyasal olarak öncüsüz ve dağılık kalması için baskılar sonuna kadar derinleştiriliyor. Öncü işçiler polis copu, tutuklama, mahkeme koridorları, işten atılma ile her yerde yüz yüze kalıyor. Smart Polar, Polyak Madencilik, Doruk Madencilik işçileri gibi, işçilerde bir kaynaşma ve geri adım atmama ruh halini görüyoruz. Baskı, tabanda daha fazla kaynaşma daha fazla bir araya gelme isteği uyandırıyor.

Burjuvazinin denetimindeki konfederasyon ve sarı sendikaların işbirlikçi yüzü o kadar ayyuka çıktı ki, bu yapıların saçaklarından uzaklaşıp mücadele eden sınıfın geleceği için, dövüşmeye çalışan işçilerin ekonomik demokratik çıkarları için mücadele yürüten bir bağımsız sendikal hatta ilgi duyma hali oldukça arttı.

Sadece işçi sınıfının yaşamında mı bu kadar yıkım söz konusu? Geçim araçları her gün ellerinden alınan na-

dir toprak elementleri, yeni enerji ve metal sahaları için yaşadıkları köyler, üretim yaptıkları bölgeler yok edilen yoksul köylülük, küçük üreticiler de bu yıkımın içerisinde debelenip duruyor. Daha geçtiğimiz günlerde yayınlanan cumhurbaşkanlığı kararnamesi binlerce ve on binlerce hektar alanı orman vasfından çıkarıp, tarımsal üretime uygun görmeyip enerji maden sahası olarak madencilik şirketlerine peşkeş çekiyor.

Kapitalist üretim ilişkileri her gün doğayı yok ettiği gibi, tam ekonomik ilhakin beraberinde getirdiği bağımlılık ilişkileri eliyle, tarımsal üretim çökertiliyor. Üretim maliyetleri, mazot, elektrik, tarımsal ilaçlar, tohum ve daha onlarca kalem sürekli artarken, TMO'nun çay, fındık, buğday, arpa, üzüm ve birçok tarımsal ürün için açıkladığı alım fiyatları, küçük üreticilerin gelecek yıla üretim yapabilmesini sağlamak bir yana, daha fazla borçlanmasına, daha fazla yoksullaşmasına sebebiyet veriyor.

Küçük üreticiler ve yoksul köylüler için yaşam, artık sahip olduğu küçük toprak parçasını acele kamulaştırmalardan koruyabilme, yabancı tekellerin bölgeyi iktidarın her türlü desteği ve kolaylaştırıcılığı ile yağmalamasına engel olma mücadelesi ve tedirginliği ile eşgüdümlü ilerliyor. Kuraklığın vakitsiz ve aşırı olan sel gibi olayların yoğun borçların ve devlet sübvansiyonunun yararlanamamanın sonucunda, yarını belirsiz yoksulluğun kıyısına itilmiş, bir çare arar durumdalar. Ege köylülerin durumu buna en iyi örnek.

Kent küçük burjuvazisi, büyük metropollerin ağır yaşam maliyetleri (kira, ulaşım, sosyal harcamalar, hane ekonomisi) altında eziliyor. Proletaryanın ve kentin emekçilerinin, yoksullarının kentsel dönüşüm, yüksek barınma maliyetleri, zorlu hayat şartları gibi sebeplerden kentin ana mer-

kezlerinden uzaklaşmak durumunda kaldığı bir ortamda, küçük esnafın pazardaki ürünleri satın alma gücünün eridiği yığınlardan kar elde etme, dükkanını büyütmesi ancak bir hayal olarak karşılırlarına dikiliyor.

Ağır vergilerin ve OVP ile getirilen denetim cezalarının yoksullaşmış emeklilerin alım güçlerinin düşüşü ile karları azalan büyük ticaret ve dağıtım şirketleri ile mücadele edemeyen bu milyonlarca küçük esnaf, sadece günü kurtarıp yarın dükkanını açabilmenin derdine sarılıyor.

Sayısı milyonları bulan çok geniş bir toplam, MESEM'ler eliyle gencecik yaşlarda itibaren kapitalist dünyaya çekilmiş olan, gerici ve niteliksiz eğitim sistemi ile eğitimden uzaklaşan, ne eğitimde, ne istihdamda olan yüzbinlerce genç, bu gidişattan en çok etkilenen ve suç işlemeye en çok itilen, bazıları yaşamdan kovulan, geleceksizleşen, intihara itilen, ucuz iş gücü haline dönen ama yıkıcı-dönüştürücü savaşçı ve kurucu bir zekaya, potansiyel iradeye de sahip olan devrimin motor gücü olarak karşımızda duruyor.

Şu ana kadar birçok noktaya değindik. Sermaye egemenliğinin yaşamlarını hiçleştirdiği, tükettiği, basit bir nokta haline getirdiği, geri bıraktıran binbir türlü yoksunluk, faşist ideoloji, dinsel gericilik, kültürel araçları ile teslim aldığı veya alamadığı koca bir toplum var karşımızda, ama daha bitmedi.

Ataerki İle Kadınların Savaşı ve Faşizm Halk Çelişkisi

Burjuva cumhuriyetin ilk günlerinden, tekelci sermayenin egemenliğine faşizmin o koyu karanlıklarına, bugünün dinci faşist iktidar pratiğine kadar müessis nizamda kadınlar her zaman ikincil planda oldu ve hakları olanı almak, dünyayı kazanmak için mücadele etti. Burjuva cumhuriyetin

bağrında proletaryanın oluşup güçlenmesi ile birlikte, proleter kadın hareketi birçok yerde kendini hissettirmeye başladı. Kadın hareketi, gençliğin dinamizmi ve emekçi kadınların güçlü sınıfsal sezgilerinin de etkisiyle, etkin bir güç olarak her geçen gün yeni güçleri kendine çekiyor. Örgütlülükleri, militanlıkları, kararlılıkları çok geniş bir topluma örnek oluyor, moral veriyor, devrimin en sağlam temellerinden birinin kendileri olduğunu ortaya koyuyorlar. Bundandır ki öncü devrimci kadınlar tutsak ediliyor.

Son olarak, tarihsel inkara, bas-kılara, var olma hakkına dair UKH ve halk hareketi düzeyine varacak kadar örgütlenmiş, bin bir türlü cefadan geçerek bugüne ulaşmış Kürt halkı gerçekliği bulunuyor. Kürt halkının Türk halkı ile tam eşitliği özgür ve demokratik yani halk demokrasisine dayalı bir anlamda güvence altına

alınmadığı sürece, ezilen ulus statüsü ve konumu değişmeyecek. Kurtuluşunu anahtarı diğer halklarla ama en başta kendi ulusunun proletaryası ile Türkiye proletaryası arasında kurulacak devrimci temeldeki mücadele birliğinde olacaktır.

Kopuş Toplumun Bağrından Gelecektir

Emekçi sınıfların ezici çoğunluğu her gün bir adım daha sermaye ile köprüleri atmaya itiliyor. Kendiliğinden hareket, birçok yerde işçilerin bağrından patronlara, onların siyasal formasyonlarına karşı örgütleniyor, yerel zaferler de kazanıyor. Keza faşizm ile halk kitleleri arasındaki çelişkilerden dolayı, halk yığınlarının çok farklı kesimleri yaşamsal sorunları sebebiyle veya politik özgürlüklerinin gasp edilmiş olmasından dolayı sermaye egemenliği, burjuva hukuk ile karşı karşıya geliyor.

Engels'in de dediği gibi, "bir halk egemenlerden ne kadar dayak yer hakarete ve ezilmeye uğrar, bir devrime o kadar yakınlaşır" belirlemesi, işçi sınıfımızın ve halkların bir kopuş anına geldiklerini ortaya koyuyor. Artık bugün sopa dışında yazgısına başka bir şey düşmeyen halklar, egemenlere karşı tutum alıyor.

Çıkış nerede? Emekçiler ve devrimci proletaryaya, devrimci bir programın büyük iddialarını anlatmak gerek. Bugün bu mesele ekmek su kadar ihtiyaç duydukları temel bir meseledir. Kendi kaderine yön vermek için politik iktidarı fethetmek zorunda olduklarını kavratmak gerek. Bu yürüyüşte devrimci proletaryanın en ileri müfrezeleri olan öncü işçilere, gençliğin militan öncülerine, devrimci düşünen ve hayatını canlı sezgileriyle okuyup dönüştürebilen yetenekli atak, yürekli devrimcilere büyük işler düşüyor.

Yeni İnsanı, Che'yi Selamlıyoruz!

59 yıl önce bugün, Boliviya dağlarında çıktığı uzun ve zorlu yolculuğun sonunda, bir köy okulunda yaralı halde yatarken kurşunlarla susturuldu Che Guevara...

Ama onu susturduklarını sandıkları anda, Che artık yalnızca bir insan olmaktan çıktı... Bir halkın, bir kuşağın, dünyanın dört bir yanında özgürlük ve eşitlik arayan insanların hafızasında yaşam buldu.

Ölümünden sonra yüzü dünyanın dört bir yanına yayıldı. Avrupa'nın öğrenci hareketlerinden Latin Amerika'ya, Afrika'dan Türkiye'ye kadar Che'nin adı yeni kuşakların dilinde yankılandı.

Çünkü Che yalnızca bir insan, bir isim değildi. Bir kararlılığın, bir inancın, bir arayışın sembolü oldu.

Che'nin bize mirası sadece cesaretinden ya da mücadelecilik kişiliğinden ibaret değildir, onun bizlere mirası "yeni insan"dır.

Yeni bir dünya nasıl kurulacaktı?

Ve o dünyayı kuracak insan nasıl olacaktı?

Che'ye göre değişmesi gereken yalnızca toplum değildi.

İnsanın kendisi de değişmeliydi.

Kendi çıkarlarının sınırlarını aşabilen, dayanışmayı bilen, sorumluluk almaktan kaçmayan, öğrenen, üreten ve kendisini sürekli geliştiren bir insan... İşte Che'nin "yeni insan" dediği şey buydu.

Bu yüzden Che'nin hayatına baktığımızda yalnızca bir devrimcinin hikâyesini görmeyiz. Kendisinden istediği ile başkasından istediği arasında fark bırakmamaya çalışan bir insanın arayışını "yeni insanı" görürüz.

Düşünceyi yaşamdan ayırmama çabasını görürüz.

İnandığı değerlerin yalnızca sözlerde değil, insanın günlük hayatında

da karşılık bulması gerektiğine dair güçlü bir inancı görürüz.

Che'nin yaşamı boyunca sorduğu temel sorulardan biri aslında hâlâ bizim önümüzde duruyor: Nasıl bir insan olmak istiyoruz?

Çünkü yeni bir dünya düşünüyor-sak, o dünyanın insanını da düşünmek zorundayız.

Sadece dünyayı değiştirmek isteyen değil, kendisini de değiştirmeye cesaret eden bir insanı... Sadece konuşan değil, sorumluluk alan bir insanı...

Sadece kendi geleceğini değil, başkalarının geleceğini de önemseyen bir insanı... Sadece zor zamanlarda değil, hayatın her anında sahip olduğu değerlerin arkasında durabilen bir insanı...

Che'nin "yeni insan" düşüncesi tam da burada anlam kazanıyor.

Bugün Che'yi anmak, yalnızca onun geçmişte yaptıklarını anlatmak

değildir. Onun bıraktığı soruları yeniden sormaktır.

Onun adı bugün hâlâ farklı coğrafyalarda, farklı anlamlarla anılıyor. Kimi zaman bir devrimin sembolü, kimi zaman bir kuşağın simgesi...

Değişmeyen tek şey ise Che'nin hayatının, insanın inandığı değerlerle nasıl yaşayabileceği sorusunu önümüze koymaya devam etmesi.

Çünkü Che'nin ardından kalan yalnızca bir fotoğraf değildir. Bir fikir vardır. Bir arayış vardır. Bir "yeni insan" yaratma çabası vardır. Ve bugün burada onu anmamız, o mirasın ne anlama geldiğini düşünmek için değil; onu anlamak, sorgulamak ve geride bıraktığı büyük sorularla yeniden karşılaşmak için.

Ölümsüzleşmesinin 59.yılında mücadelesini ve kendisini saygıyla selamlıyoruz.

Filistin Halkı için

Filistin Eylem Komitesi, Filistinli örgütlerinin İsrail siyonizmine karşı gerçekleştirdiği Aksa Tufanı'nın 3. yılında, Taksim'de bulunan Atatürk Kültür Merkezi önünden Dolmabahçe'ye yürüdü.

"Gazze 3 Yıldır Soykırımı Di-reniyor! Filistin'e Özgürlük, İsrail'e Ambargo" ve "İsrail'e Tam Ambargo" pankartları arkasında kortejler oluşturan devrimci örgütler, demokratik kitle örgütleri, sendikalar ve meslek örgütleri, siyasi partilerden yüzlerce kişi Filistin bayrakları ve soykırımın son bulmasını talep eden Filistin halkıyla dayanışmayı ifade eden pankart ve dövizlerle yürüdü.

Mücadele Birliği Platformu da "Filistin Devrimi Kazanacak! Savra Savra Hatta Nası" pankartı ve Filistin bayraklarıyla kortejdeydi.

Mücadele Birliği Platformu "Filistin Halkı Devrimle Özgürleşecek", "Nehirden Denize Özgür Filistin", "Filistin'e Özgürlük İsrail'e Ambargo", "Emperyalizm Yenilecek Filistin Halkı kazanacak", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" ve "Savra Savra Yürüyüşte ayrıca, dünyanın dört bir yanından halkların Filistin'in halkına destek verdiği belirtilerek İtalyan liman işçilerinin eylemleri, Sumud Filosu eylemcileri ve dünyanın her yerinde Filistin için harekete geçenler de selamlandı.

Sloganlarla Filistin halkına yönelik katliam protesto edilirken, Filistin halkının, kadınların, çocukların yüz yıldır süren mücadelesi selamlandı ve yürüyüş Dolmabahçe'de son buldu. Sonra basın açıklaması okundu. Açıklamayı Naz Şakar okudu.

İsrail ve ABD'nin sadece Filistin'e değil, Filistin'in yanında yer alan tüm güçlere saldırdığını da hatırlatan Şakar, ABD ve İsrail'in İran, Yemen ve Lübnan'a yönelik saldırılarına değindi.

Türkiye üzerinden İsrail'e mal ve petrol akışının sürdüğüne, Kürecik ve İncirlik üssünün İsrail'e çalıştığına dikkat çeken Şakar, Filistin halkının katillerini barındıran, dünyanın en büyük terör örgütlerinden NATO'nun da geçtiğimiz aylarda Türkiye'de toplandığını hatırlattı. Açıklama sloganlarla bitirildi.

Ukalalık, Sınıf Çalışması Değildir

Kenan Kızıl

Alışkanlıklarımız! Bildiğimiz üzere bunların çoğu tam anlamıyla baş belası şeylerdir. Çünkü düşüncelerimizi ve davranışlarımızı etkiliyorlar. Bazen az, bazen çok, ama etkiliyorlar.

Kalıplaşmış, statik düşünme biçimi bu sevimsiz alışkanlıklardan biridir. Üstelik bu genel olarak başka düşünce, yargı, belirleme vb ile kamufle edilmiş oluyor. Tespiti bundan dolayı zor ya da zaman alabiliyor. Kötü kokulu çiçekler gibi, uzaktan rengarenk ama yaklaşılmayagör!

Tehlikeli yanlarından önde geleni, kalıplarla düşünmeyi alışkanlık edinenlerin yanlarına çabucak insan çekmesi oluyor. Mevcut toplumsal sistem, halihazırda, zaten sorgulamayan, araştırmayan, ezberci bireyler yarattığı için, bu tarz kalıpcı fikirlerden etkilenmeleri de "normal". Ancak bunların, en iyi durumda bile, yapabildikleri sadece bir sorunu tespit etmektir. Üretken zihinler çözüm odaklı olurken, kalıpcılar tespitçidir. Her şeye bir kulp bulmakta mahir, usta sorun dedektifleridir. Onlar için tespit yapılmış ve bitmiştir. Kaba bir yaklaşımla; "Bu, budur, nokta." Soruları sadece "nedir" dir. "Ne yapmalı", "nasıl yapmalı" ile bir işleri olmaz. Tabii bu kadar açık ve görünür değildirler. Böyle bir eleştiri karşısında hemen "olur mu bizim çözüm önerilerimiz var" derler ama önerdikleri şeylerin çözümle alakası bile olmaz.

Bu kalıplardan biri de sınıf hareketine dönük değerlendirmelerde sıklıkla karşımıza çıkıyor. Sınıfın pratiğini, irili ufaklı eylemlerini, protesto ve yürüyüşlerini topyekun "ekonomizme saplanmakla" eleştiriyorlar. Ancak bu tespiti yaparken ne ciddi bir çözümleme yapmışlardır, ne de

ciddi bir çözüm önerileri vardır. İşçi sınıfına tepeden bakan bu yaklaşım, farkında olsunlar ya da olmasınlar onca zahmetle verilen mücadeleyi önemsizleştiriyor ve demoralizasyon dışında bir etkisi de yok.

Onlara göre kendileri dışında kimse yeterince devrimci değil. Sadece kendilerinin partisi ya da kendilerinin kuracağı parti sınıfa en doğru bilinci taşıyabilir. Bu su katılmamış ki bir kendi kendilerini avanakça tatmin etmekten başka bir şeye yol açmıyor. Gerçek sınıf çalışması Marksist klasiklerden alıntılar yapmak ve ezberden konuşmaktan çok daha fazlasıdır. Meseleyi salt teorik düzlemde ele almakla yetinen bu yaklaşım, eylemin değiştirici, dönüştürücü gücünün değerini nasıl bilebilir ki?

Ekonomik, politik ve ideolojik mücadele, sınıf mücadelesinin özü bu. Ancak kalıpcı düşünenler; ekonomik, politik mücadelenin birbirini içeren ikili yan taşısı da aslında bir bütün olduğunu anlayamaz. Bu nedenle, "salt" ekonomik taleplerle başlasa bile bir işçi eylemi kısa sürede hem katılanlar, hem de toplum nezdinde politik öz de almaya başlar. Bu noktada yapılacak şey ukalaca burun kıvrırmak değil öncüye yakışır bilinçli müdahale, yani sınıfa bilinç taşımaktır.

Sınıfa bilinç taşımaktan kasıt ise her şeyi devrime havale etmek değildir. İşçi çalışmak zorunda olan insandır. Aldığı para kelimenin gerçek anlamıyla yaşamsaldır. Zaten işçi sınıfı karşısına çıkan her problemi yarına ertelemes tersine bugünden başlayarak çözer. Her denemesi onu o büyük, nihai kışırmaya hazırlar.

Altını çizelim, bir hareketin

ekonomizme batmasıyla, işçilerin eylemlerinde ekonomik taleplerinin öne çıkması aynı şey değil ve bunlar ayrı ayrı tartışma konularıdır. Ekonomizme kayan bir hareket politik ve ideolojik mücadeleden uzaklaşırken, işçinin politik alana hızla kayma potansiyelini taşır. Ayrıca işçiler bunu sınıf olarak içten içe zaten bilir. Onun her hak talebinde karşısına zor aygıtının, polis ve jandarmanın dikileceğinin, mahkeme salonlarına sürükleyeceğinin, bu aygıtın patronlara ve patronların devletine hizmet ettiğinin farkındadırlar. Bunlar tecrübe edilecek.

Dahası, sınıfın içinde çalışmak, ona övgüler dizmek, her eyleminde desteğe koşmak da öncülük değildir. Sınıf ne basitçe, klişe eleştirilerle, ne pohpohlamayla, ne de onu eğitecek ana okul öğrencileri yerine konarak ilerletilebilir. Onun tarihi görevinin bilincinde olmadan, bugün yaşadığı sorunları anlamadan, onunla omuz omuza çarpışmadan, ondan öğrenmeden ve onunla öğrenmeden ona hiçbir şey katamayız.

Devasa kütlesiyle işçi sınıfı karşımızda değil, hayır biz onun tam içindeyiz. Onu ve kendimizi biliyoruz. İşçi sınıfı berrak bir kristal küre değil. Bir orman, yemyeşil, gür, fakat hiçbir ağacı bir diğeriyle aynı değil. Aynı yağmurdan su içip, aynı toprağa kök salsas bile köküne kurt gireni, kardeşini satanı da var, henüz filize duranı da. Ne boş övgüler, ne yersiz eleştiriler ona bir şey katar. Birilerinin beğenmediği o "ekonomik" eylemler de onun akademik sınıflarıdır.

Çara yalvarmaya giden işçilerin, çarın başını aldığını unutanlara söyleyeceğimiz başka da bir şey yoktur!

NATO TUTSAKLARINA ÖZGÜRLÜK!

Ezgi Yergin
13 Ekim

Songül Yücel Acar
9 Aralık

Sena Şat
9 Aralık

Delal Erol
17 Aralık

*Bir tek çiçek
kalmayacak
zindanların
karanlığında...*

Kübra Yeşilova
27 Ekim

Çiğdem Yıldırım
26 Kasım

Ergül Çiçekler
15 Ekim

Muhammed Hizmetçi
9 Aralık

**NATO Sürecinde İstanbul'da tutuklanan
Mücadele Birliği okurlarının duruşma tarihleri belli oldu.
Onları yalnız bırakmayalım...**